

Privirea care observă toate acestea dincolo de Timp, cea care este înscrisă pentru totdeauna în memoria mea și care este la originea paginilor ce urmează, este deci privirea uneia din aceste ființe care populează unul din aceste universuri căruia îi spunem paralel cu al nostru. Povestește care fu destinul ei și cel al altor ființe din același ținut de lumină... Relatează de asemenea pe cel al unui om care a trăit printre ei. Această privire care își amintește și povestește este o privire de efl feminin, cea a unei Elfe a aerului... în limbaj uman, numele ei s-ar putea traduce prin Gwenedys, dar, în realitate, nu este pronunțabil la suprafața Pământului.

Este total străin sunetelor de pe Pământ, căci Unda de viață din Lumea elfilor vibrează mult mai rapid ca cea din Lumea de densitate a popoarelor de pe „Pământul din Exterior”, așa cum l-au numit întotdeauna Elfii. Dacă cumva un om aude limba elfilor, acesta nu poate de fapt, nici să o înțeleagă, nici să o învețe căci este mult prea rapidă, mult prea vie pentru el... e insesizabilă!

Fiecare se întreabă, bineînțeles, cum arată un Elf sau o creatură eflică... vreau să spun, cu adevărat și dincolo de toate ideile preconceptuate create prin prisma oglinzilor fascinante dar deformante a basmelor. Voi reuși oare să transpun în termeni și concepte umane ceea ce nu are o înfățișare tocmai omenească? Aceasta este dificultatea pe care mi-am propus să o depășesc în prezenta mărturie...

Deci, prieteni cititori, strecurați-vă în ceea ce fu Lumea mea... Miroșiți, ascultați, priviți... însoțiți-mă prin amintirile lui Gwenedys, cele de altundeva...

Elfii...

Să vorbim mai întâi de pielea noastră de elfi... Nu e deloc asemănătoare cu carnea voastră, mă rog, ceea ce concepeți ca atare pe Pământ... La fel ca întregul nostru corp, ea este un țesut de materie luminoasă pe suprafața căreia nu deslușim niciun rid, și de asemenea, niciun semn de bătrânețe.

Nu detectăm decât o aparentă tinerețe și o frumusețe fără o vârstă definită. De aceea părem atemporal deși trăim foarte mult timp manifestând în mod constant ceea ce am putea descrie ca fiind idealul nostru estetic.

În realitate, țesutul elfic nu e cu adevărat o piele. El este foarte elastic, suplu și poate fi modelat la infinit în funcție de gândurile noastre.

În ansamblu, avem formă umană, dar natura conceptelor ce trăiesc înăuntrul nostru o face pe aceasta mult mai alungită și mai aeriană.

Contrar a ceea ce se spune, Elfii nu au nici coadă, nici aripi. Impresia de aripi e dată de radiația laterală a cutiei noastre toracice.

Într-adevăr, pentru noi, soarele din inima noastră – ceea ce voi numiți chakra inimii – este dominant. Iluzia unei cozi este creată, de asemenea, de o evacuare luminoasă constantă la baza coloanei noastre vertebrale. Aceasta este în special activă atunci când suntem într-un „stadiu de muncă” intensă asupra Naturii...

Și încă ceva... Noi, Elfii, nu avem pilozitate. Deci nu avem păr pe cap ca atare, dar secretăm un fel de filamente luminoase foarte lungi cu accente albastrii, culoarea răsăritului și de asemeni de un alb lăptos, pentru a ne încadra chipul.

Aceste filamente dau ochiului omenesc senzația de culoare „blondă” ușor nuanțată a părului. Se mai întâmplă, de asemenea, ca ochiul omenesc să le interpreteze în felul său și să le coloreze altfel, în funcție de propriile sale condiționări. El.....

Capitolul 3, Domnița din Codrii Înalți Pg 60-61

În acel moment precis, bărbatul a început să-mi perceapă prezența. O făcuse mirosind aerul? Se spunea însă că aveau simțul mirosului atât de sărac...

Un mic zgomot, un foșnet în frunzele codrului meu se deplasase cu adierea vântului, transportând fără voia mea, mirosul meu până la el. Complet crispată, eram incapabilă să fac cea mai mică mișcare. În ciuda îndrăznelii mele, îmi era frică de om și mă întrebam dacă alții, din Exterior, erau deja pe drum, în urma lui...

- Știu că ești aici, nu trebuie să îți fie frică de mine... M-am cutremurat toată... Sonoritatea care venea de la intrus îmi era agreabilă în mod ciudat... Era gravă și răsunătoare. Am simțit-o în stomac. Parcă o mică flacără mă ardea din interior și nu înțelegeam nimic din această nouă senzație. Un sentiment necunoscut, necatalogat. Un fel de bucurie secretă se naștea...

Chiar dacă limba din Lumea metalică îmi era străină, prea lentă și ezitantă pentru vibrația mea, continuam să o înțeleg în mod telepatic, prin imagini limpezi și fără efort.

- Am venit ca răspuns... al tristeții tale și conform vechiului Pact, a reluat străinul. Ce vrei de la mine?

Intrigată de ceea ce spusese bărbatul, împinsă de un ultim curaj, am ieșit încet din adăpostul meu, apoi m-am apropiat de el, cu inima bătând ca o tobă și explodând în mii de raze.

Trebuia ca părul meu să mă învăluie cu strălucirea lui protectoare. Vroiam să fie asemănătoare unei armuri pentru a-mi disimula ochii îngrijorați și prea plini de ceea ce tocmai se spusese. Despre ce Pact era vorba?

- Omule... Eu te întreb pe tine cine ești și ce vrei de la mine! Ești în Lumea mea și nu ești binevenit aici. Ce cauți?

- Pe tine... Domniță din Codrii Înalți.

- Pe mine? Cum îndrăznești? Nu sunt o Domniță din Codrii Înalți, sunt Elfă a Aerului și mi se spune Gwenedys din ținutul Tellendrach. Lumea mea este străină limbii tale și mirosurilor care te urmează... Și ție, care îți este numele?

Ființa cu părul roșu înaintase spre mine și un alt miros puternic a venit dinspre ea. M-a făcut aproape să fug... Sub sprâncenele lui stufoase, bărbatul avea ochii verzi și o mare cicatrice îi traversa obrazul drept. Cât despre chipul său, mi se părea acoperit de păr...

Din ceea ce știam despre oameni, acesta trebuia să aibă în jur de douăzeci de ani din Lumea de Fier. O ardoare necunoscută nouă îl anima cu siguranță, deoarece îmi scruta chipul cu o curioasă pasiune, cu privirea însuflețită de un foc pe care nu îl cunoșteam.

- Sunt Baldrinn, din Galda. Ca și tine, observam Cercul zânelor. Am venit des acolo și, în sfârșit, te-am surprins în pădurea mea... Te-am văzut acolo, Domniță din Codrii înalți. Codrii înalți e numele pe care îl poartă ținuturile mele.

De la ultimele mari cutremurări încoace, Lumea voastră pare să se fi apropiat de a noastră, toată lumea o știe... și m-am simțit chemat.

- Cum ai putut trece Marele Portal și despre ce Pact îmi vorbești? Explică-te!

Omul cu părul roșu mă fixa încă cu privirea lui ce avea în același timp culoarea smaraldului și culoarea chihlimbarului... îi era frică, era evident, dar încerca să mi-o ascundă.

Inima-mi bătea încă foarte tare în piept. Era teama de a fi văzută cu intrusul.

Să știi că oamenii care au venit în trecut în Ținutul nostru, Tellendrach', au răspândit dezordinea și haosul. Este, în orice caz, ceea ce afirmă Bătrânii noștri.

Capitolul 6, În fața Marelui Consiliu Pg 110-111

Nu am avut timp să găsesc privirea mamei mele, că o a doua, apoi o a treia rafală ne-au luat și ne-au îndepărtat una de alta. În jurul meu, sunete surde ieșeau din toate piepturile. Ghemuiți pe pământ, cu privirea plină de spaimă, toți Elfii își mărturiseau frica.

Deodată, am înțeles... ca și cum o veche cunoaștere urca singură din profunzimile naturii mele de Elf.

Era o furtună eterică! Unul din aceste puternice vârtejuri de lumină amestecate cu umbră care preluau controlul asupra universului subtil când scoarța Pământului se crăpa și își redistribuia forțele.

Pentru oameni, Pământul tocmai se cutremurase... și era fără îndoială din acest motiv, că Marele Portal își schimbase locul, prinzându-ne ca într-o capcană în același timp, pe Baldrinn și pe mine.

Ah... totul devenea mai clar deci! Mișcarea Porții fusese semnul vestitor pe care nici unul dintre noi nu părea să-l fi înțeles.

Și cu toate acestea, știam că subtilul intră în transformare întotdeauna înaintea densului! Totul vine întotdeauna din interior... și propria mea metamorfoză, cea care mă împingea spre Baldrinn, trebuia să exprime această lege pentru că devenisem în felul meu, un fel de „pâlpâire de umbră” pentru poporul meu.

O tăcere de o natură ciudată s-a instalat treptat sub frunzișul unde mă protejasem. Se părea că totul trebuia să se redefinească, de la cea mai mică formă, până la cântecul energiei care circula.

Tindrell s-a apropiat de mine din nou.

- Am cunoscut deja aceste mișcări de lumină umbroasă. A fost cu puțin timp înainte de reparația prezenței tale în această lume... dar nu au fost astfel de trosnituri.

Nu i-am zis nimic lui Tindrell și am făcut tot posibilul pentru a-mi risipi gândurile, astfel încât să nu capteze imaginile care nu vor întârzia să scape din mine, cu siguranță...

Eram sigură că știam de ce rafala eterică pe care tocmai o traversasem fusese atât de puternică. Confidențele pe care Baldrinn mi le făcuse înainte de a mă îndepărta de el mă lăsau să o ghicesc.

Druizi și vrăjitoare sau magiciene, mi-a spus el, îi propuseseră să activeze mai multe ritualuri pentru a face mai vizibil Marele Portal prin care sperase atât de mult să mi se poată alătura.

Astfel de lucruri ce proveneau din lumea oamenilor - se zicea printre Elfi - dereglau adeseori raporturile între universuri. Nu erau nici bune nici rele în sine, dar riscurile trebuiau asumate...

Nimeni nu interferează fără consecințe cu ordinea lucrurilor care oferă lumilor toată suplețea lor.

- Magia preoților? a spus deodată Tindrell intrând foarte direct în lumina sufletului meu. Ți-ai imaginat asta... Tocmai ai spus-o. Știai deci asta!

Eram atât de obosită! De ce să îi ascund ceea ce înțelesese deja? Nu mai vroiam să mint, minciuna nu se născuse din Lumea mea și îmi pierdeam lumina și forța mea de suflet mințind. Nu eram obligată să neg Chemarea care creștea în pieptul meu. Poate că, de altfel, știa mult mai multe decât mine despre aceste practici umane.

- Da, asta e, a continuat ea, preoții din Lumea de Metal - sau cei care le-au succedat căci se spune că timpul trece atât de repede acolo - îl mai caută poate încă pe omul cu părul roșu. Cheamă Poarta să se manifeste și să se dilate... Se joacă cu stabilitatea noastră și a lor dat fiind că totul este conectat!

Capitolul 9, Inițierea Pg 140-141

Se întâmplase deci cu adevărat? Acest lucru de neimaginat care, pentru mine, fusese mai întâi respingător, apoi tentant, nevoie vitală apoi eliberare pentru a putea trăi, a spera și a iubi, se realizase?

Am amețit din nou și privirea mi s-a tulburat iar. Poiana pe care abia o întrezărisem cu lumina ei palidă și ferigile ei, deja nu mai era acolo.

M-am simțit foarte rău. Făcusem cu siguranță un prea mare salt în gol. Ce orgolioasă fusesem! Speranța de a fi absorbită de realitatea lumii oamenilor pentru a învăța acolo să respir viața altfel, era cu siguranță la fel de intensă ca cea care ar fi însemnat să încerc să urc spre Lumea Marilor Luminoși...

Să urc sau să cobor? Era de altfel o întrebare pe care nu mi-o pusesem niciodată.

Dorind să mă alătur omului, atașându-mă atât de brusc de Baldrinn, făceam mișcarea de a coborî sau de a urca?

Cei care fuseseră „ai mei” nu puteau privi asta decât ca pe o cădere, era evident... Dar cine decidea Orânduirea Lumilor? Unde se hotăra Realitatea realităților? Va trebui iar ca Mihail să îmi spuriă? Indispoziția mea nu vroia să se estompeze. Nu mai vedeam nimic și încă mă lua cu amețeli.

Mihail? Fără îndoială, mi-ar fi spus pur și simplu că răspunsul trebuia să iasă din mine, deoarece tot ceea ce mă făcuse să mă mișc, să mă revolt și să fac un pas în gol, „urcase” mereu din interiorul meu.

În această amețeală înfricoșătoare care nu se mai termina, am avut impresia treptat că ideile mele reușeau totuși să se pună în ordine. În inima acestor momente decisive, am trăit atunci deschideri de conștiință incredibile, un fel de „arsuri solare” pe sufletul meu, care îl făceau să piardă o mare parte din vechea sa realitate.

Da, m-am întrebat de ce trebuia mereu să ne gândim în termeni de urcat sau coborât, mai mult sau mai puțin, bine și rău. Astfel, întrebarea inferiorității posibile a Lumii de Fier sau a superiorității sale ipotetice față de Lumea Elfilor, mi s-a părut stupidă...

Lumile, universurile erau ce erau. Frați, verișori, vecini, ce termen ar fi fost cel mai corect? Încastrate unele în altele, fiecare cu soarele lui, lumina lui, timpul sau absența sa de timp, logica sa internă... Toate astea în serviciul... Da... în serviciul cui și mai ales din ce motiv? Dacă exista o singură adevărată întrebare, aceasta era. De ce erau atât de multe fațete ale Vieții? Exista inevitabil o Forță în spatele fiecăreia și aceasta le reunea.

Marii Luminoși? Ce știam despre ei? Poate că ei înșiși nu erau decât intermediari, singura Forță pe care spiritele Elementelor și ale Oceanului Eteric erau capabile să o audă... Poate că Lumea de Fier avea partea sa din răspuns...